

Tomáš Benčík (17 let): TAK TROCHU JINÉ SVĚTY

Charles Montinger, třicetiletý zaměstnanec banky, se jednoho sobotního rána v 9:06 podíval na své zápěstí zdobené zlatými hodinkami. Času měl ještě dost, ale starost mu dělalo něco jiného. Byla to barva jeho kůže. Začalo období opálení a on měl kůži stále bledou. „Musím si už koupit tu aktualizaci.“ řekl nahlas a vykročil dále po Hlavní ulici. Byla to jeho nejoblíbenější část města. Korunami vysázených stromů se nesl zpěv ptáků a zelené listí co chvíli zašustilo v mírném vánku. Množství lidí spěchajících do práce nijak nenarušovalo harmonii tohoto místa.

Charlesovi se po tváři rozlil úsměv. Žil opravdu v úžasné době. Tři dívky sedící v nedaleké kavárně ho v jeho myšlení jen utvrdily. Byly krásné radost pohledět. Dívka s růžovými brýlemi zrovna přepínala mezi účesy, střídaly se mikáda, ohony a copy nejrůznějších délek. Najednou kráska zřejmě zabloudila do špatné složky a na hlavě se jí vztyčil typický punckový účes à la “kohout“. Obě její kamarádky se daly do hlasitého smíchu.

Ještě se smály, když si jedna všimla Charlese a upozornila své kamarádky na jeho přítomnost. Všechny se otočily jeho směrem a v očích jim zasvítilo. Charles se ušklíbl a jakoby nic si založil ruce v bok a zahleděl se kamsi do neurčita. „Jsi klasa, Charlesi.“ pochválil sám sebe. Přátelé si z jeho samomluvy často dělali legraci, ale pravdou bylo, že v tuto chvíli si pochvalu skutečně zasloužil. Oblek na míru, upravené světlé vlasy, kufřík z lesklé kůže, zlaté hodinky a opasek ze série, která byla ke stažení jen pro nejdůležitější zaměstnance banky.

Charles Montinger se rozhodl dívkám věnovat trochu své pozornosti a jeho černé brýle mu ochotně zobrazily jejich profily. Pročetl je jen zběžně.

Černovlásce se žlutými brýlemi bylo čerstvě osmnáct, měla ráda jízdu na koni... čokoládovou zmrzlinu... knihy Edgara Allana Poea...

Dívka s vlasy obarvenými nazeleno a zlatými brýlemi byla studentka medicíny... členka studentské rockové kapely... AC/DC... a velké množství fotografií. Soukromí si rozhodně nehlídala.

A nakonec hnědovlasá expertka na účesy s růžovými brýlemi, jejímuž profilu dominoval nápis **ZADANÁ**, který se ve chvíli, kdy si všimla Charlesova pohledu, změnil na **Nezadaná ;)**.

Všechny dívky Charlese zaujaly, a uložil si proto jejich kontakty. Nepochyboval, že ony udělaly to samé.

Bez dalšího zdržování zamířil k monumentu celé Hlavní ulice, k vysoké budově Národní banky, jejíž okna se leskla ve světle ranních paprsků. Jeho otec o ní mluvil jako o „Sídlu peněz.“ Tato mohutná budova zdobená antickými sloupy byla jedním z nejdůležitějších míst v zemi a Charles byl hrdý, že zde pracuje na nedávno uvolněné pozici viceprezidenta.

Mohl by snad být svět krásnější?

„Mohlo by to snad být ještě horší?“ pronesl nahlas muž skrývající se v postranní uličce, kterému jeho přátelé kvůli neodmyslitelným motorkářským rukavicím přezdívali Motorkář. Na Hlavní ulici byl naposledy před necelým rokem a nemohl uvěřit, jak moc se vše

změnilo. Opřel se o zeď pokrytou odlupující se omítkou a opatrně se rozhlédl na obě strany. Ulice byla lemována kovovými válci pokrytými drobnými tečkami rzi. Sloužily jako podklad pro projekci stromů a na jejich vrcholech bylo v kruhu uspořádáno deset reproduktorů, které střídavě vysílaly ptačí zpěv či šum neexistujících listů. Zprava sem na dvou kolech mířil Udržovatel. Motorkář rychle zmizel ve stínu postranní uličky. Udržovatel projel bez povšimnutí a na jeho zádovém panelu se zalesklo dobře známé logo.

Tyto stroje byly jen malou součástí mamutího projektu UTOPIA. Základem tohoto projektu se staly brýle, skrze něž uživatel vnímal okolní svět. Dokonale zkreslovaly realitu a přinášely lidem iluzi ideálního světa. Všichni uživatelé byli mladí, krásní, upravení, mohli být, kým jen chtěli, stačilo jen nastavit svůj profil. Ti, kteří měli na koupi tohoto zázraku dostatek financí (příslušníci vlády a nejbohatší lidé v zemi), se uzavřeli do svého dokonalého ráje a nechali zbytek občanů napospas anarchii a zmatku. Panovala chudoba a hlad. Uživatelé o tom však nic nevěděli. Udržovatelé byli naprogramováni tak, aby za každou cenu udrželi UTOPII v provozu, a tak připravovali jídlo, podávali léky, upravovali příchozí informace a bylo-li to nutné, i zabíjeli.

Motorkář znovu vystrčil hlavu z úkrytu. Jeho pohled padl na budovu Národní banky. „Sídlo peněz,“ jak říkával jeho otec, už vůbec nevypadalo tak honosně, jak si je pomatoval. Banka zažila v poslední době dva pokusy o vyloupení. Ve zdech stále zely díry po kulkách a při poslední návštěvě zlodějů zde dokonce došlo k explozi následované požárem, při němž zemřelo několik čelních představitelů banky. Nedaleko zborceného antického sloupu stále ležela těla zlodějů tak, kde je zasáhly kulky Udržovatelů.

Lidé si ale dále užívali slunný den, přestože se obloha dusila vrstvou smogu. Zdravili své přátele, jejichž skutečnou tvář nikdy neviděli. A bezstarostně utráceli desetitisíce za neexistující oblečení a šperky.

Muž v motorkářských rukavicích zaslechl smích. Nalevo od něj seděly v kavárně tři ženy zhruba kolem šedesátky a nahlas se smály. Z bílých židlí, na nichž seděly, se odlupovala dávno zašlá barva.

„Tohle musí skončit!“ Pronesl pevným hlasem muž v úkrytu. Fakt, že nedokázal udržet myšlenky jen uvnitř hlavy, mu přátelé z hnutí odporu často vyčítali. Svobodě slova tato doba nebyla nakloněna.

Konečně se objevil ten, na kterého čekal. Málem jej nepoznal. Měl na sobě klasickou bílou vyhřívanou kombinézu usnadňující promítání virtuálního oblečení. Kombinéza byla pokryta nesčetnými skvrnami, ovšem to nebylo nic ve srovnání se stavem dlouhých špinavých vlasů a vousů. Muž nesl v ruce ošoupaný kufřík a na nose mu seděly ony prokleté brýle i s hadičkami pro čichové vjemy.

„Je čas zkazit ti den, bratříčku.“ zasyčel Motorkář se škodolibým úsměvem. Vyndal z kapsy lahvičku chloroformu a nanasl její obsah na kapesník.

Vincent Montinger, šestadvacetiletý vzbouřenec, se jednoho sobotního rána v 9:18 chystal svému bratrovi ukázat úplně jiný svět...